Kovács Zoltán

Mindenki kedvére

VISSZHANG - XLVII. évfolyam 48. szám, 2003. november 28.

Elnézést kérek mindenkitől: Farkasházy Tivadar tavalyi kormánykitüntetéséről lesz szó.

Az ismert humorista a Hócipő legutóbbi számában élesen és váratlanul fölpanaszolta, hogy az Élet és Irodalom másfél éve méltatlanul bánt vele, amikor szóvá tette, hogy újságíró létére kormányfői javaslatra adományozott kitüntetést vett át.

A kifogásolt cikk tavaly augusztus végén jelent meg, amit lázas cikkváltás követett. Először Farkasházy kérte egy televíziós beszélgetés betűhív ÉS-beli közlését, amely szerinte tisztán és világosan mutatja be a kitüntetés átvételével kapcsolatos kataklizmáját (Két hete, ÉS, 2002/36.). E terjedelmes közlés némely pontját vitatta később dr. Szentgyörgyi András, a Köztársasági Elnöki Hivatal titkárságvezetője, kifogásolva a humorista elbeszélésének számos elemét (ÉS, 2002/39.). Farkasházy erre a cikkre az ÉS következő számában reagált (Bővebben a díjátvételről, 2002/40.), kérve dr. Szentgyörgyi András témába vágó állásfoglalását. Ekkor úgy látszott, nyugpontra jutott az ügy, mígnem a Hócipő legutóbbi számában Farkasházy Tivadar bejelentette, hogy van egy harmadik hivatali levél is: dr. Szentgyörgyi írta Farkasházy külön kérésére még másfél éve. A számára állítólag kedvezőbb tartalmú hivatali levelet a humorista most azzal a megjegyzéssel tette közzé, hogy "az biztosan elkavarodott vagy közte volt a lapzárta." Az ügyben másfél év után hivatalosan megkerestük a Köztársasági Elnöki Hivatalt, ahol a titkárságvezető úr arról tájékoztatott, hogy valóban, Farkasházy külön kérésére más megfogalmazású levelet is írt, és azt is átküldte az Élet és Irodalom szerkesztőségébe, "amelynek munkatársa közölte, hogy lapzárta után érkezett." A levél így zárul: "Fentieket emlékezetemre hagyatkozva közlöm Főszerkesztő Úrral. Az üggyel kapcsolatos irataim meglehetősen hiányosak. Ennek megfelelően nem tudom bizonyítani, hogy a második faxot mikor küldtem el, és mikor beszéltem a szerkesztőségük munkatársával."

Dr. Szentgyörgyi két levelét most egymás után, a vita valóban végleges lezárásának reményében azzal a megjegyzéssel közöljük, hogy - tiszteletben tartva a hivatal tájékoztatását - a később írt szöveg nem került az ÉS egyetlen szerkesztőjének a kezébe sem. Dr. Szentgyörgyi első levele Farkasházy Tivadarnak (ÉS, 2002. okt. 27.): "Ön a telefonbeszélgetés során megosztotta velünk (munkatársunkkal) az elfogadással kapcsolatos megfontolásait, utalt az értesítés váratlanságára, az idő rövidségére, kedves Feleségével való konzultáció szükségességére. Nem adott azonnal választ: a közeli időpont és a sajtó tájékoztatása miatt kértük másnapi válaszát, a délelőtti órákban."

Dr. Szentgyörgyi második, Farkasházy külön kérésére fogalmazott levele (Hócipő, 2003. nov. 12.): "Ön az elfogadással kapcsolatos dilemmáit is megfogalmazta. Utalt egyebek mellett arra, hogy a magas állami (nem szakmai) kitüntetés birtoklása sokak szemében megkérdőjelezheti hitelességét, eltérés lenne eddigi, a kitüntetéseket elkerülő magatartásáról. Való igaz, hogy a beszélgetés során elhangzott egy kérés is, mely arra vonatkozott, hogy másnap délig adjon választ, átveszi-e a kitüntetést. Lényegében arról váltottunk szót - politikai megfontolásait kivéve -, amit Ön a "Bővebben a díjátvételről" c. írásában [ÉS, 2002/40.] megemlít."

Mármost egyáltalán nem világos, ugyan miféle tartalmi különbség van a két levél között: az első szerint Farkasházy szabódott (majd átvette a kitüntetést), a második szerint Farkasházy szabódott (majd átvette a kitüntetést).

Végképp érthetetlen a humorista és a titkárságvezető levelezéséből kirajzolódó gyakorlat, mely szerint a Köztársasági Elnöki Hivatal egyazon ügyben, privát igényekre, különböző fogalmazású leveleket gyárt.

Kovács Zoltán